

Πόνος. Ο πιο ρυττός φίλος του ανθρώπου

[Ξη πίστη](#)

Έχει δίκαιο ο μοναχός αυτός, όταν λέει ότι

ο πόνος φέρνει στην ψυχή περισσότερη ωφέλεια από οτιδήποτε άλλο. Να προσπαθήσουμε αυτό να το εξηγήσουμε. Μέσα μας, το θέλουμε δεν το θέλουμε, το καταλαβαίνουμε δεν το καταλαβαίνουμε, έχουμε πολύ φιλαυτία, πολύ εγωισμό...

Όσο κι αν προσπαθεί κανείς με την προσευχή του ή με άλλους τρόπους να ξεφύγει από τον εαυτό του και να δοθεί στον Χριστό, δεν είναι εύκολο να το κάνει, διότι λυπάται τον εαυτό του, αγαπά τον εαυτό του και δεν αντέχει να τον ζορίσει, να τον κουράσει παραπάνω από όσο δέχεται ο εαυτός του.

Είναι δηλαδή σαν τον γιατρό, όσο καλός γιατρός κι αν είναι κάποιος όταν χειρουργεί άλλους, εάν υποθέσουμε ότι θα θελήσει να κάνει έστω και μία μικρή επέμβαση στον εαυτό του δεν θα τα καταφέρει, καθώς θα βλέπει ότι κόβει τον ίδιο τον εαυτό του, το χέρι του δεν θα είναι σταθερό, θα αρχίσει να τρέμει. Μόνος του κανείς δεν σφάζει τον εαυτό του.

Έτσι και με την προσευχή. Όσο κι αν προσευχηθούμε, δεν μπορούμε να ξεπεράσουμε τον εαυτό μας. Ο Θεός βέβαια ακούει την προσευχή μας, όμως το θέμα δεν είναι αν μας ακούει ο Θεός. Το θέμα είναι πόσο εμείς δίνουμε τον εαυτό μας στον Θεό, όσο όντως απαρνούμαστε τον παλιό άνθρωπο, την φιλαυτία μας. Αυτό είναι κάτι που στοιχίζει, και δεν το κάνει εύκολα ο άνθρωπος.

Όταν όμως έρθει ο πόνος, είτε σωματικός είτε ψυχικός, είναι αλλιώς. Μπορεί να έχεις ψυχικό πόνο από κάτι που σου συνέβη, από ένα βάσανο που έχεις, επειδή έχεις κάποιον δικό σου άνθρωπο άρρωστο. Σ' αυτές μάλιστα τις περιπτώσεις

πονάει κανείς ακόμη περισσότερο, παρά αν ήταν ο ίδιος άρρωστος.

Όταν λοιπόν έρχεται ο πόνος, καθόλου δεν μας ρωτάει. Δεν παίρνει την άδειά μας για να εμφανιστεί ούτε ποτέ μας ρωτάει: «Θέλεις να σε πονέσω λίγο παραπάνω, λίγο πιο βαθιά ακόμη; Θέλεις να σε ζορίσω λίγο περισσότερο;» Δεν θα μας πει ποτέ έτσι ο πόνος. Έρχεται, μας πονάει, χωρίς να μας λογαριάζει. Όταν όμως κάνεις προσευχή ή ασκήσε σε οποιαδήποτε άλλη αρετή, την κάνεις όσο θέλεις και ως εκεί που θέλεις εσύ. Και μετά μπορεί να πεις: «Δεν μπορώ άλλο». Αν ήταν στο χέρι σου και για τον πόνο έτσι θα έλεγες: «Φθάνει τόσο, δεν μπορώ άλλο να πονώ». Όμως δεν είναι στο χέρι σου ούτε σε ρωτάει ο πόνος. Συνεχίζει να σε πονάει κι άλλο...κι άλλο...

Ο πόνος λοιπόν σαν άλλο αλέτρι μπαίνει μέσα στην ύπαρξή σου και σε οργώνει αλύπητα, χωρίς καθόλου να σε ρωτάει. Ακόμη κι αν σφαδιάζεις, ακόμη κι αν βογγάς κι αν τσιρίζεις και ότι άλλο κι αν κάνεις από τον πόνο, δεν σε ρωτάει καθόλου. Πονάς χωρίς όρια. Εδώ είναι το μυστικό τώρα. Εάν δεν παραπονείσαι, καθώς πονάς, εάν δεν γογγύζεις, εάν όσο μπορείς, άσχετα αν βογγάς, κάνεις υπομονή και λες «να'ναι ευλογημένο» πολύ καλό θα βγεί για την ψυχή σου.

Ο πόνος επειδή είναι αδυσώπητος σε κάνει να συνειδητοποιείς ότι δεν είσαι τόσο σπουδαίος τελικά, σε κάνει να σκεφτείς ότι είσαι εύθραυστος και όχι ανίκητος, σε κάνει να δεις την ζωή μετά την ζωή, να βρείς τον Θεό. Ο πόνος ταπεινώνει τον άνθρωπο, και τον κρατά εκεί μαλακώνοντας την καρδιά του, κρατώντας τον μακριά από την αμαρτία.

Ο πόνος είναι ο πιο φρικτός φίλος του ανθρώπου ο οποίος μας ευεργετεί οδηγώντας μας στην κάθαρση, στον φωτισμό και στην εν Χριστώ τελείωση...αρκεί να τον εκμεταλλευτούμε, αρκεί να τον καλωσορίσουμε στην ζωή μας όχι ως εχθρό αλλά ως σύμμαχο, ως διδάσκαλο της ταπείνωσης...

υπάρχουν μερικά αποσπάσματα και από :Το μυστήριο του Πόνου Α'
π. Συμεών Κραγιοπούλου

Πηγή: agiameteora.net